

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MACIEJE SZPUNARA
přednesené dne 31. května 2018¹

Věc C-105/17

**Komisija za zaščita na potrobitelite
proti
Evelině Kamenové,
za účasti
Okražno prokuratury – Varna**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Administrativen sad – Varna (správní soud ve Varně, Bulharsko)]

„Řízení o předběžné otázce – Ochrana spotřebitelů – Nekalé obchodní praktiky vůči spotřebitelům – On-line prodej – Pojem ‚obchodník‘ “

I. Úvod

1. Vyhledávání zboží a služeb na internetu se stalo součástí našeho každodenního života, nyní bezpochyby i naší kultury. Počet internetových prodejních portálů neustále stoupá, v Evropské unii si v roce 2016 objednalo přes internet zboží či služby pro vlastní potřebu 55 % občanů ve věku od šestnácti do sedmdesáti čtyř let². Tyto portály fungují jako on-line zprostředkovatelé nebo makléři. Zprostředkovávají přímý kontakt mezi obchodníkem a spotřebitelem, mezi dvěma obchodníky nebo mezi dvěma jednotlivci, kteří mají zájem pořídit si nové či použité zboží pro soukromé účely³.

2. V mnoha případech však není z inzerátů zveřejněných na internetových portálech zcela zřejmé, zda je prodávající obchodníkem nebo soukromou osobou.

3. Projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, která byla Soudnímu dvoru zaslaná Administrativnym sadem – Varna (správní soud ve Varně, Bulharsko), se týká výkladu čl. 2 písm. b) a d) směrnice 2005/29/ES⁴.

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – Viz „Statistika digitální ekonomiky a společnosti – domácnosti a jednotlivci, Extrakce údajů z databáze: únor 2017“, dostupná na následující internetové adrese: <http://ec.europa.eu/eurostat>. Viz též http://appsso.eurostat.ec.europa.eu/nui/show.do?dataset=isoc_ec_ibuy&lang=cs.

3 – Role internetového prodejního portálu spočívá pouze v tom, že umožní externím prodávajícím (obchodníkovi nebo soukromé osobě), aby na jeho internetových stránkách nabízel své zboží (nové či použité) nebo služby.

4 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (dále jen „směrnice o nekalých obchodních praktikách“) (Úř. věst. 2005, L 149, s. 22).

4. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla předložena v rámci sporu mezi Evelinou Kamenovou a Komisijí za zaštitu na potřebitelite (bulharská Komise na ochranu spotřebitele, dále jen „KZP“) ve věci rozhodnutí o spáchání přestupku, který KZP vydala. Protiprávní jednání přičítané E. Kamenové spočívalo v porušení Zakona za zaštitu na potřebitelite (ZZP) (zákon o ochraně spotřebitelů, dále jen „ZZP“) tím, že v inzerátech na prodej zboží zveřejněných na internetovém portálu nebyly uvedeny náležité informace pro spotřebitele.

5. Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda může být fyzická osoba, která zveřejnila současně osm inzerátů na prodej různého zboží na internetovém prodejním portálu, považována za „obchodníka“, a zda její činnost představuje „obchodní praktiku“ ve smyslu směrnice o nekalých obchodních praktikách.

6. Projednávaná věc tedy dává Soudnímu dvoru příležitost upřesnit pojem „obchodník“ ve smyslu uvedené směrnice, jakož i kritéria, která mají zohlednit vnitrostátní soudy při posuzování tohoto pojmu v kontextu on-line prodeje.

II. Právní rámec

A. Unijní právo

1. Směrnice o nekalých obchodních praktikách

7. Podle článku 1 směrnice o nekalých obchodních praktikách ve spojení s body 14 a 15 jejího odůvodnění je účelem této směrnice dosáhnout vysoké úrovně ochrany spotřebitele prostřednictvím úplné harmonizace vnitrostátních právních předpisů, které se týkají nekalých obchodních praktik.

8. Článek 2 uvedené směrnice stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

b) ‚obchodníkem‘ fyzická nebo právnická osoba, jež v obchodních praktikách spadajících do oblasti působnosti této směrnice jedná za účelem, který lze považovat za provozování jejího obchodu, živnosti nebo řemesla anebo výkonu jejího svobodného povolání, a kdokoli, kdo jedná jménem obchodníka nebo v jeho zastoupení;

[...]

d) ‚obchodními praktikami vůči spotřebiteli‘ [...] jednání, opomenutí, chování nebo prohlášení, obchodní komunikace včetně reklamy a uvedení na trh ze strany obchodníka přímo související s propagací, prodejem nebo dodáním produktu spotřebiteli;

[...]“.

9. Podle čl. 3 odst. 1 téže směrnice, se směrnice „vztahuje na nekalé obchodní praktiky vůči spotřebitelům, jak je stanoveno v článku 5, před obchodní transakcí týkající se produktu, v jejím průběhu a po ní“.

2. Směrnice 2011/83/EU

10. Jak vyplývá z článku 1 směrnice 2011/83/EU⁵, je účelem této směrnice „přispět k řádnému fungování vnitřního trhu dosažením vysoké úrovně ochrany spotřebitele a sblížením určitých aspektů právních a správních předpisů členských států týkajících se smluv uzavíraných mezi spotřebiteli a obchodníky“.

11. Článek 2 uvedené směrnice stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

2) ‚obchodníkem‘ fyzická nebo právnická osoba bez ohledu na to, zda je v soukromém či veřejném vlastnictví, která jedná, i prostřednictvím jiné osoby jedající jejím jménem nebo v jejím zastoupení, za účelem, který lze považovat za její obchodní činnost, podnikání, řemeslo nebo povolání v souvislosti se smlouvami, na které se vztahuje tato směrnice;

[...]“

12. Podle čl. 3 odst. 1 směrnice o právech spotřebitelů se tato směrnice „použije za podmínek a v rozsahu uvedeném v jejích ustanoveních na smlouvy uzavírané mezi obchodníky a spotřebiteli[...]“.

B. Bulharské právo

13. Článek 47 ZZP, který byl vyhlášen v DV č. 99 ze dne 9. prosince 2005, ve znění zveřejněném v DV č. 61 z roku 2014, platném od 25. července 2014, a článek 50 ZZP provádějí články 6 a 9 směrnice o právech spotřebitele, které se týkají jednak požadavků na informace v případě smluv uzavřených na dálku a jednak práva odstoupit od smlouvy.

III. Skutkový základ sporu v původním řízení, předběžná otázka a řízení před Soudním dvorem

14. Ze spisu ve věci v původním řízení vyplývá, že osoba K. K. (spotřebitel v této věci) nabyla na základě kupní smlouvy uzavřené na dálku prostřednictvím internetového portálu <http://olx.bg> použité hodinky značky „Longines“.

15. Dne 20. října 2014 byly hodinky nabízené k prodeji uživatelem označeným „eveto-ZZ“ doručeny zásilkovou firmou spotřebiteli. Údaje o odeslateli uváděly jeho jméno, adresu a telefonní číslo. Poté, co spotřebitel zjistil, že hodinky nemají vlastnosti uvedené v inzerátu zveřejněném na internetovém prodejním portálu, oznámil telefonicky prodávajícímu, že hodlá odstoupit od smlouvy. Proávající však zpětvzetí zboží proti vrácení peněz odmítl.

16. Z toho důvodu podal spotřebitel stížnost u KZP. Během šetření, které KZP provedla, vyšlo najevo, že odesilatelem hodinek inzerujícím pod označením „eveto-ZZ“ byla Evelina Kamenová. Podle informací provozovatele internetových stránek zveřejnil uživatel „eveto-ZZ“ ke dni 10. prosince 2014 celkem osm inzerátů na prodej různého zboží⁶.

⁵ – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES (dále jen „směrnice o právech spotřebitelů“, Úř. věst. 2011, L 304, s. 64).

⁶ – Jednalo se o následující zboží: nová dotyková čtečka s podsvíceným displejem, tři nové nebo použité nejmodernější mobilní telefony, bezdrátová nabíječka na telefon, auto a turecké kachle.

17. V rozhodnutí ze dne 27. února 2015 KZP konstatovala, že došlo ke spáchání přestupku. Dne 17. března 2015 napadla E. Kamenová uvedené rozhodnutí namítajíc, že nemá postavení obchodníka, takže se na ni ustanovení ZZP nepoužijí. KZP rozhodla na základě článku 207 ZZP o uložení sankce za porušení čl. 47 odst. 1 bodů 2, 3, 5, 7, 8 a 12, jakož i článku 50 ZZP. KZP poukázala na skutečnost, že E. Kamenová neuvedla v žádném z inzerátů jméno a adresu obchodníka a ani e-mailovou adresu; celkovou cenu včetně daní a poplatků; platební a dodací podmínky a podmínky plnění; právo spotřebitele odstoupit od kupní smlouvy uzavřené na dálku; podmínky, lhůtu a způsob uplatnění tohoto práva; jakož i připomenutí existence zákonné záruky za soulad zboží s kupní smlouvou.

18. E. Kamenová podala opravný prostředek proti rozhodnutí o uložení sankce k Varnenskému rajonenskému sadu (okresní soud ve Varně, Bulharsko). Uvedený soud rozsudkem ze dne 22. března 2016 rozhodnutí KZP o uložení sankce zrušil s odůvodněním, že E. Kamenova nemá postavení „obchodníka“ ve smyslu § 13 bodu 2 doplňujících ustanovení k ZZP a odkázal na směrnici o nekalých obchodních praktikách, přičemž poukázal na skutečnost, že pojem „obchodník“ se váže na systematický výkon obchodní, živnostenské či profesní činnosti, nikoli na jednorázové a ojedinelé jednání.

19. Proti tomuto rozsudku podala KZP kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu.

20. Vzhledem k tomu, že Administrativen sad – Varna (správní soud ve Varně) měl za to, že řešení sporu v původním řízení závisí na výkladu relevantních ustanovení unijního práva, rozhodl se rozsudkem ze dne 16. února 2017, došlým kanceláři Soudního dvora dne 28. února 2017, přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba čl. 2 písm. b) a písm. d) směrnice [2005/29] vykládat v tom smyslu, že činnost fyzické osoby, která se zaregistrovala na internetovém prodejním portálu a zveřejnila současně osm inzerátů na prodej různého zboží, je činností obchodníka ve smyslu právní definice čl. 2 písm. b), představuje obchodní praktiku vůči spotřebiteli ve smyslu čl. 2 písm. d) a spadá do působnosti směrnice v souladu s čl. 3 odst. 1?“

21. Písemná vyjádření předložila německá vláda a Evropská komise.

IV. Analýza

A. Úvodní poznámky

1. K dosahu otázky položené Soudnímu dvoru

22. Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda má být čl. 2 písm. b) směrnice o nekalých obchodních praktikách vykládán v tom smyslu, že fyzická osoba, která se zaregistruje na internetovém prodejním portálu, může být považována za „obchodníka“ v případě, že zveřejní současně osm inzerátů na prodej různého zboží, a dále zda má být její činnost považována za „obchodní praktiku“ ve smyslu čl. 2 písm. d) téže směrnice.

23. Otázkou tedy je, zda lze v rámci směrnice o nekalých obchodních praktikách považovat fyzickou osobu, jako je žalovaná v původním řízení, která na internetovém prodejním portálu zveřejní osm inzerátů na prodej různého zboží, za „obchodníka“, nebo zda je taková osoba vyloučena z působnosti uvedené směrnice, neboť s ohledem na omezenou povahu své činnosti nespadá pod pojem „obchodník“.

24. Před posouzením uvedené otázky je třeba podotknout, že předkládající soud v předběžné otázce žádá pouze o výklad směrnice o nekalých obchodních praktikách⁷. Popis skutkového základu sporu v původním řízení uvedený v předkládacím rozhodnutí však nasvědčuje tomu, že došlo k nesplnění práv přiznaných směrnicí o právech spotřebitelů. Z předkládacího rozhodnutí totiž vyplývá, že žalované v původním řízení byla udělena sankce z důvodu porušení čl. 47 odst. 1 bodů 2, 3, 5, 7, 8 a 12 a článku 50 ZZP. Jak podotýká Komise, tato ustanovení provádí článek 6 směrnice o právech spotřebitelů, který se týká požadavků na informace u smluv uzavřených na dálku, a dále článek 9 uvedené směrnice o právu odstoupit od smlouvy.

25. Otázka, zda může být fyzická osoba, jejíž činnost je popsána v předkládacím rozhodnutí, považována za „obchodníka“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 směrnice o právech spotřebitelů, tedy může být relevantní pro původní řízení.

26. Je na místě připomenout, že v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny. Dále může Soudní dvůr přihlídnout k normám unijního práva, na které vnitrostátní soud ve znění své otázky neodkázal⁸.

27. Za těchto podmínek je třeba položené otázky rozumět tak, že jejím prostřednictvím má být zjištěno, zda mají být čl. 2 písm. b) směrnice o nekalých obchodních praktikách a čl. 2 bod 2 směrnice o právech spotřebitelů vykládány v tom smyslu, že fyzická osoba, která se zaregistruje na internetovém prodejním portálu, může být považována za „obchodníka“, pokud na tomto portálu současně zveřejní osm inzerátů na prodej různého zboží, a dále, zda činnost takové osoby představuje „obchodní praktiku“ ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice o nekalých obchodních praktikách.

28. Za účelem zodpovězení této otázky považuji za nutné nejprve určit, zda je v projednávaném případě vhodné navrhnout jednotný výklad definice pojmu „obchodník“, jestliže je tento pojem v rámci dotčených směrnic prakticky totožný⁹. Prospěšnost takového přístupu dle mého názoru předpokládá, že bude nejprve určen stupeň harmonizace, který uvedené směrnice zavádí.

2. Ke stupni harmonizace zavedené směrnicí o nekalých obchodních praktikách a směrnicí o právech spotřebitelů

29. Zprvée dříve, než se budu zabývat otázkou stupně harmonizace dotčených směrnic, je třeba poukázat na zásadní skutečnost: definice pojmu „obchodník“ jsou v obou směrnicích prakticky totožné¹⁰ a obě definice úzce souvisí s výkonem ekonomické činnosti.

7 – Je třeba poznamenat, že předkládající soud neuvedl ve svém rozhodnutí, která ustanovení této směrnice se podle něj mají použít.

8 – Viz naposledy rozsudky ze dne 7. září 2017, *Neto de Sousa* (C-506/16, EU:C:2017:642, bod 23), a ze dne 26. října 2017, *Aqua Pro* (C-407/16, EU:C:2017:817, bod 26).

9 – V tomto ohledu připomínám, že podle ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá z požadavků jak jednotného použití unijního práva, tak zásady rovnosti, že znění ustanovení unijního práva, které výslovně neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení svého smyslu a dosahu, musí být zpravidla vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celé Unii, přičemž tento výklad je třeba nalézt s přihlídnutím ke kontextu tohoto ustanovení a k cíli sledovanému dotčenou právní úpravou. Viz zejména rozsudek ze dne 3. října 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:634, bod 25).

10 – Zvláště co se týče zástupců obchodníka, odkazuje směrnice o nekalých obchodních praktikách v čl. 2 písm. b) na kohokoli, „kdo jedná jménem obchodníka nebo v jeho zastoupení“, zatímco směrnice o právech spotřebitelů odkazuje v čl. 2 bodu 2 na „fyzick[ou] nebo právnick[ou] osob[ou] [...]“, která jedná, i prostřednictvím jiné osoby jednající jejím jménem nebo v jejím zastoupení [...]. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že v případě směrnice o právech spotřebitelů tato otázka nevystává, neboť se směrnice použije na již uzavřené smlouvy mezi obchodníkem a spotřebitelem (kupní smlouva, smlouva o poskytování služeb, smlouva uzavřená na dálku nebo smlouva uzavřená mimo obchodní prostory). Z toho vyplývá, že problém kvalifikace zástupce obchodníka, který jedná jeho jménem nebo na jeho účet, nevystává.

30. Zadruhé je třeba vzhledem k výše uvedenému dodat, že aby mohl být navržen jednotný výklad definice pojmu „obchodník“ ve smyslu dotčených směrnic, je třeba ověřit, zda je stupeň harmonizace, který směrnice zavádějí – a z něhož vycházejí příslušná pravidla – obdobný. V tomto ohledu připomínám, že pro posouzení stupně harmonizace je nutno vycházet ze znění, jakož i ze smyslu a účelu směrnice¹¹.

31. Nejprve uvádím, že směrnice o nekalých obchodních praktikách se na základě čl. 3 odst. 1 vztahuje na „nekalé obchodní praktiky vůči spotřebitelům, jak je stanoveno v článku 5, před obchodní transakcí týkající se produktu, v jejím průběhu a po ní“¹², zatímco směrnice o právech spotřebitelů se v souladu s čl. 3 odst. 1 použije „za podmínek a v rozsahu uvedeném v jejích ustanoveních na smlouvy uzavírané mezi obchodníky a spotřebiteli“.

32. I přes rozdílnou oblast působnosti, jsou obě směrnice založeny na článku 114 SFEU¹³, a sledují tedy tytéž cíle, a sice přispívat k řádnému fungování vnitřního trhu a zajistit vysokou úroveň ochrany spotřebitele v rámci právních a správních předpisů, na něž se vztahují¹⁴.

33. Kromě toho konstatuji, že unijní zákonodárce provedl, aby dosáhl stanovených cílů, úplnou a celkovou harmonizaci¹⁵ pravidel, která spadají do působnosti dotčených směrnic¹⁶.

11 – Viz rozsudky ze dne 25. dubna 2002, Komise v. Francie (C-52/00, EU:C:2002:252, bod 16), a ze dne 14. července 2005, Lagardère Active Broadcast (C-192/04, EU:C:2005:475, bod 46).

12 – Článek 2 písm. c) směrnice o nekalých obchodních praktikách definuje „produkt“ jako „zboží nebo služby včetně nemovitosti, práva a závazku“.

13 – Směrnice o nekalých obchodních praktikách je založena na článku 95 EHS, nyní článku 114 SFEU.

14 – Znění článku 1 obou těchto směrnic je téměř totožné. Kromě rozdílů v oblasti věcné působnosti směrnic, uvádí směrnice o nekalých obchodních praktikách, že jejím účelem je „přispět k řádnému fungování vnitřního trhu a dosáhnout vysoké úrovně ochrany spotřebitele [...]“, zatímco směrnice o právech spotřebitelů stanoví, že jejím cílem je „přispět k řádnému fungování vnitřního trhu dosažením vysoké úrovně ochrany spotřebitele [...]“ (kurzivou zvýraznil autor stanoviska).

15 – Je třeba poznamenat, že francouzská verze směrnice o nekalých obchodních praktikách používá dva různé termíny pro druh prováděné harmonizace, a to „harmonisation complète“ a „harmonisation totale“ (body 14 a 15 odůvodnění uvedené směrnice). Stejně je tomu v případě italské verze, která v této směrnici používá výrazy „armonizzazione completa“ a „piena armonizzazione“. Ostatní jazykové verze uvedené směrnice však používají pouze jeden termín, zejména verze německá („vollständige Angleichung“), anglická („full harmonisation“), polská („pełna harmonizacja“) a španělská („plena armonización“). Někteří autoři považují tyto dva druhy harmonizace (celkovou a úplnou ve smyslu francouzské jazykové verze) za synonymní, kdežto jiní se domnívají, že musí být rozlišovány. Celková harmonizace vnitrostátních pravidel se týká působnosti *ratione materiae* směrnic, zatímco úplná nebo také maximální harmonizace týká stupně uvážení členských států při provedení směrnic do vnitrostátních právních předpisů. Viz, zejména, na podporu rozlišování druhu harmonizace González Vaqué, L., „La directive 2005/29/CE relative aux pratiques commerciales déloyales: entre l’objectif d’une harmonisation totale et l’approche d’une harmonisation complète“, *Revue de droit de l’Union européenne*, 4/2005, s. 785 až 802; Rochfeld, J., „Les ambiguïtés des directives d’harmonisation totale. La nouvelle répartition des compétences communautaire et interne. À propos de l’arrêt de la CJCE du 4 juin 2009“, *Dalloz*, 2009, č. 30, s. 2047, a Verdure, C., „L’harmonisation des pratiques commerciales déloyales dans le cadre de la directive 2005/29/CE sur les pratiques commerciales déloyales: premier bilan jurisprudentiel“, *Cahiers de droit européen*, 3-4, 2010, s. 311 až 336. *A contrario*, viz Stuyck, J., Terryn, E., a Van Dyck, T., „Confidence through fairness? The new directive on unfair business-to-consumer commercial practices in the internal market“, *Common Market Law Review*, 2006, č. 43, s. 107 až 152, zejména s. 115. Jsem toho názoru, že uvedené rozlišování není v projednávané věci relevantní.

16 – Podle některých autorů dochází každou směrnicí, která provádí celkovou neboli vyčerpávající harmonizaci, současně k plné neboli maximální harmonizaci, ale ne každá plná harmonizace je *de facto* harmonizací celkovou či vyčerpávající. Viz zejména směrnice Rady 85/374/EHS ze dne 25. července 1985 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se odpovědnosti za vadné výrobky (Úř. věst. 1985, L 210, s. 29; Zvl. vyd. 15/01, s. 257). V tomto ohledu viz rozsudek ze dne 4. června 2009, Moteurs Leroy Somer (C-285/08, EU:C:2009:351, bod 25): „Pokud totiž směrnice 85/374 [...] sleduje úplnou harmonizaci právních a správních předpisů členských států, nemá – jak vyplývá z jejího osmnáctého bodu odůvodnění – poslání harmonizovat vyčerpávajícím způsobem oblast odpovědnosti za vadné výrobky nad rámec uvedených otázek.“ (kursiva provedena autorem stanoviska). Viz rovněž, Rochfeld, J., op. cit., s. 2047, bod 11, a Verdure, C., op. cit., s. 326.

34. Pokud jde o směrnici o nekalých obchodních praktikách, z bodu 14 jejího odůvodnění jasně vyplývá, že provádí „úplnou harmonizaci“¹⁷. Tato harmonizace se vztahuje na pravidla týkající se nekalých obchodních praktik vůči spotřebitelům, včetně klamavé reklamy, které poškozují ekonomické zájmy spotřebitelů¹⁸. Přesněji řečeno se tato celková neboli vyčerpávající harmonizace vztahuje na celou oblast upravenou touto směrnicí¹⁹.

35. Kromě toho z bodu 15 odůvodnění směrnice o nekalých obchodních praktikách vyplývá, že směrnice zavádí, až na některé výjimky, „úplnou harmonizaci“ pravidel vnitrostátního práva²⁰. Jak totiž výslovně stanoví článek 4 uvedené směrnice, nadepsaný „Vnitřní trh“, členské státy nemohou přijmout opatření, která by byla více omezující než opatření stanovená v uvedené směrnicí, a to ani s cílem dosáhnout vyšší úrovně ochrany spotřebitelů²¹.

36. Pokud jde o směrnici o právech spotřebitelů, jejím účelem je harmonizace vnitrostátních pravidel v oblastech spadajících do její působnosti²². Z výkladu bodů 4 a 5 odůvodnění ve spojení s bodem 7 odůvodnění uvedené směrnice vyplývá, že jejím cílem je provést „úplnou harmonizaci určitých aspektů spotřebitelských smluv uzavřených na dálku nebo mimo obchodní prostory, a sice v oblasti informací pro spotřebitele a práva odstoupit od těchto druhů smluv“²³.

37. Kromě toho podle článku 4 uvedené směrnice nadepsaného „Úroveň harmonizace“, „[č]lenské státy nesmí v rámci svého vnitrostátního práva ponechat v platnosti ani zavádět ustanovení odchylná od ustanovení této směrnice, včetně více či méně přísných ustanovení za účelem zajištění odlišné úrovně ochrany spotřebitele, pokud není v této směrnicí stanoveno jinak“²⁴. Uvedenou směrnicí tedy dochází k „úplné“ neboli maximální harmonizaci.

38. V konečném důsledku vše nasvědčuje tomu, že unijní zákonodárce zavedl v obou zkoumaných směrnicích stejný stupeň harmonizace příslušných pravidel. Pro potřeby této analýzy mne však zajímá pouze úplná či maximální harmonizace, neboť v případě, že by dotčené směrnice nezavedly tento druh harmonizace, mohly by nastat problémy se shodným výkladem definice pojmu „obchodník“.

17 – Právní doktrína považuje přístup celkové harmonizace přijatý v této směrnicí za úspěšný „[...] neboť ustanovení, která umožňují zachování neharmonizovaných vnitrostátních právních úprav obchodních praktik, jsou výjimečná a přechodná, navíc jejich uplatnění podléhá přísným podmínkám.“, viz González Vaqué, L., op. cit., s. 802.

18 – Viz článek 1 a body 11, 12 a 23 odůvodnění směrnice o nekalých obchodních praktikách. Viz rovněž rozsudky ze dne 3. října 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:634, bod 34), a ze dne 9. listopadu 2010, *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag* (C-540/08, EU:C:2010:660, bod 27). Viz také má stanoviska ke spojeným věcem *Abcur* (C-544/13 a C-545/13, EU:C:2015:136, bod 59).

19 – Viz stanovisko generální advokátky V.Trstenjak ke spojeným věcem *VTB-VAB a Galatea* (C-261/07 a C-299/07, EU:C:2008:581, bod 48): „[...]Tohoto cíle má být dosaženo podle jejího pátého bodu odůvodnění harmonizací právních předpisů týkajících se poctivosti obchodních vztahů v členských státech Společenství v zájmu odstranění překážek jednotného trhu. Cíl této směrnice tedy spočívá v úplné harmonizaci právních předpisů v této oblasti na úrovni Společenství“. Viz rovněž Henning-Bodewig, F., „Die Richtlinie 2005/29/EG über unlautere Geschäftspraktiken“, *Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht Internationaler Teil*, 2005, svazek 8/9, s. 629.

20 – Zejména čl. 3 odst. 5 uvedené směrnice stanoví, že za určitých podmínek „[p]o dobu šesti let ode dne 12. června 2007 mohou členské státy v oblasti harmonizované touto směrnicí i nadále uplatňovat vnitrostátní předpisy, které stanoví více omezení nebo požadavků než tato směrnice a kterými se provádějí směrnice obsahující ustanovení o minimální harmonizaci“. Odstavec 6 téhož článku stanoví dodatečný požadavek, a to že „[č]lenské státy neprodleně oznámí Komisi veškeré vnitrostátní předpisy uplatňované na základě odstavce 5“.

21 – Viz rozsudek ze dne 23. dubna 2009, *VTB-VAB a Galatea* (C-261/07 a C-299/07, EU:C:2009:244, bod 52). Viz rovněž rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag* (C-540/08, EU:C:2010:660). Viz stanovisko generální advokátky V. Trstenjak ke spojeným věcem *VTB-VAB a Galatea* (C-261/07 a C-299/07, EU:C:2008:581, bod 74), podle něhož je: [...] „cílem směrnice 2005/29 úplná harmonizace právních předpisů členských států týkajících se nekalých obchodních praktik. Kromě toho je cílem, [...], nejen minimální harmonizace právních předpisů, ale i maximální sblížení vnitrostátních právních předpisů, které členskými státy, až na určité výjimky, brání, aby zachovaly nebo zavedly přísnější ustanovení. Obojí vyplývá jak z výkladu preambule, tak z obecných ustanovení této směrnice.“

22 – Viz článek 1 směrnice o právech spotřebitelů.

23 – Podle bodů 5 a 7 odůvodnění směrnice o právech spotřebitelů uvedená „úplná“ harmonizace přispěje k vysoké míře ochrany spotřebitelů a k lepšímu fungování spotřebitelského vnitřního trhu a měla by významným způsobem zvýšit právní jistotu jak pro spotřebitele, tak pro obchodníky.

24 – Viz zejména čl. 3 odst. 4 směrnice o právech spotřebitelů.

39. Vzhledem k výše uvedenému mám za to, že je vhodné vykládat definice pojmu „obchodník“ uvedené v obou zmíněných směrnících jednotným způsobem s ohledem na skutečnost, že unijní zákonodárce v nich vymezil pojem „obchodník“ prakticky totožně, obě definice úzce souvisí s výkonem ekonomické činnosti a s ohledem na stupeň úplné harmonizace vnitrostátních pravidel v působnosti zkoumaných směrnic, jak ho provedl unijní zákonodárce.

B. Ke smyslu a rozsahu pojmu „obchodník“ v rámci čl. 2 písm. b) směrnice o nekalých obchodních praktikách a čl. 2 bodu 2 směrnice o právech spotřebitelů

40. Pod pojmem „obchodní praktiky vůči spotřebiteli“ se podle čl. 2 písm. d) směrnice o nekalých obchodních praktikách rozumí „jednání, opomenutí, chování nebo prohlášení, obchodní komunikace včetně reklamy a uvedení na trh ze strany obchodníka přímo související s propagací, prodejem nebo dodáním produktu spotřebiteli“. Pojmy „spotřebitel“ a „obchodník“ tedy tvoří základ definice tohoto pojmu, takže otázka, zda určitá situace spadá do působnosti uvedené směrnice, závisí určujícím způsobem na jejich výkladu. Existenci obchodní praktiky ve smyslu uvedené směrnice lze připustit jen v případě, že se jedná o vztah mezi obchodníkem a spotřebitelem.

41. Analýza rozsahu působnosti *ratione personae* směrnice o nekalých obchodních praktikách je klíčová, neboť otázku, zda je činnost žalované v původním řízení obchodní činností ve smyslu uvedené směrnice, je třeba zkoumat pouze, pokud by žalobkyně měla postavení „obchodníka“.

42. Pojem „obchodník“ je definován v čl. 2 písm. b) směrnice o nekalých obchodních praktikách jako „fyzická nebo právnická osoba, jež v obchodních praktikách spadajících do oblasti působnosti této směrnice jedná za účelem, který lze považovat za provozování jejího obchodu, živnosti nebo řemesla anebo výkonu jejího svobodného povolání, a kdokoli, kdo jedná jménem obchodníka nebo v jeho zastoupení“.

43. V tomto ohledu připomínám, že Soudní dvůr již rozhodl, že z formulace čl. 2 písm. b) uvedené směrnice vyplývá, že „unijní zákonodárce koncipoval pojem ‚obchodník‘ mimořádně široce, když jím označuje jakoukoli ‚fyzick[ou] nebo právnick[ou] osob[u]‘ vykonávající výdělečnou činnost, a nevylučuje z jeho působnosti ani subjekty plnící úkoly v obecném zájmu, ani subjekty, které mají veřejnoprávní status“²⁵. V tomto ohledu podotýkám, že taková fyzická nebo právnická osoba podle mého názoru jedná za účelem, který lze považovat za *jednání uskutečněné v rámci provozování jejího obchodu*, živnosti nebo řemesla anebo výkonu jejího svobodného povolání.

44. V projednávaném případě nevylučuje skutečnost, že je žalovaná v původním řízení fyzickou osobou, její možnou kvalifikaci jako „obchodníka“. Nicméně aby bylo možné tvrdit, že spadá pod uvedený pojem ve smyslu čl. 2 písm. b) směrnice o nekalých obchodních praktikách, je ještě třeba ověřit, zda tato osoba jedná za účelem, který lze považovat za provozování obchodu, živnosti nebo řemesla anebo výkonu jejího svobodného povolání nebo jménem nebo na účet obchodníka.

45. Soudní dvůr rovněž uvedl, že s ohledem na samotné znění definic obsažených v čl. 2 písm. a) a b) uvedené směrnice je navíc třeba smysl a rozsah pojmu „obchodník“ pro účely této směrnice stanovit ve vztahu k souvisejícímu, ale opozitnímu pojmu „spotřebitel“, jímž se označuje každý jednotlivec, který nejedná v rámci profesionální nebo podnikatelské činnosti²⁶. V tomto ohledu zdůraznil, že cíl sledovaný směrnicí o nekalých obchodních praktikách a spočívající v úplné ochraně spotřebitele před praktikami této povahy, vychází ze skutečnosti, že spotřebitel se vůči obchodníkovi nachází

25 – Rozsudek ze dne 3. října 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:634, bod 32). Viz také stanovisko generálního advokáta Y. Bota ve věci *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:450, bod 39).

26 – Rozsudek ze dne 3. října 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:634, bod 33).

v nerovném postavení, neboť musí být považován za ekonomicky slabšího a právnicky méně zkušeného než jeho smluvní partner²⁷. Pojmu „spotřebitel“ tak připadá zásadní význam a ustanovení uvedené směrnice jsou koncipována z hlediska spotřebitele jakožto adresáta a oběti nekalých obchodních praktik²⁸.

46. S ohledem na úvahy uvedené v bodech 29 až 39 tohoto stanoviska, podle nichž zaprvé směrnice o nekalých obchodních praktikách a směrnice o právech spotřebitelů definují pojem „obchodník“ prakticky totožným způsobem, zadruhé tento pojem úzce souvisí s výkonem ekonomické činnosti a zatřetí stupeň harmonizace provedený uvedenými směrnicemi je obdobný, mám za to, že výklad definice pojmu „obchodník“ stanovený Soudním dvorem pro účely směrnice o nekalých obchodních praktikách lze použít i pro definici pojmu „obchodník“ pro účely směrnice o právech spotřebitelů.

47. Jak zdůrazňuje generální advokát Y. Bot ve svém stanovisku k věci *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs*²⁹, takový výklad pojmu „obchodník“ je v souladu s tím, který unijní zákonodárce používá v širším rámci směrnic týkajících se ochrany spotřebitelů, a zejména směrnice o právech spotřebitelů, v jejímž čl. 2 bodu 2 definuje obchodníka jako „fyzick[ou] nebo právnick[ou] osob[u] bez ohledu na to, zda je v soukromém či veřejném vlastnictví, která jedná, i prostřednictvím jiné osoby jednajíc jejím jménem nebo v jejím zastoupení, za účelem, který lze považovat za její obchodní činnost, podnikání, řemeslo nebo povolání“. Podle generálního advokáta Y. Bota mají směrnice týkající se ochrany spotřebitelů společné to, že „obchodníkem může být zároveň fyzická osoba nebo právnická osoba soukromého či veřejného práva, která do vztahů se spotřebitelem vstupuje jako osoba jednajíc pro účely své obchodní nebo podnikatelské činnosti, což předpokládá, že jde o činnost soustavnou, jejímž účelem je dosažení zisku“³⁰.

C. K posouzení kvalifikace pojmu „obchodník“ v projednávaném případě

48. S ohledem na výše uvedené vyvstává otázka, zda se na fyzickou osobu, jako je žalovaná ve věci v původním řízení, vztahuje definice pojmu „obchodník“ uvedená v čl. 2 písm. b) směrnice o nekalých obchodních praktikách a v čl. 2 bodu 2 směrnice o právech spotřebitelů.

49. Jsem toho názoru, že nikoli. Současné zveřejnění osmi inzerátů na prodej různého nového a použitého zboží na internetovém portálu dle mého názoru nepostačuje k tomu, aby bylo možné kvalifikovat prodávající jako „obchodníka“ ve smyslu uvedených směrnic.

50. Je nicméně třeba zdůraznit, že při provádění kvalifikace, zda určitá osoba je či není „obchodníkem“, je třeba „postupovat případ od případu“³¹. Je proto na místě, aby předkládající soud provedl v projednávané věci analýzu *in concreto*, na základě všech skutkových okolností, které jsou mu známy, a posoudil, zda se na osobu, jako je žalovaná v původním řízení, vztahuje pojem „obchodník“.

27 – Rozsudek ze dne 3. října 2013 *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:634, bod 35). K účelu směrnice zajistit vysokou společnou úroveň ochrany spotřebitele úplnou harmonizací pravidel týkajících se nekalých obchodních praktik viz dále bod 34 uvedeného rozsudku. Viz rovněž bod 34 tohoto stanoviska.

28 – Rozsudek ze dne 3. října 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:634, bod 36).

29 – C-59/12, EU:C:2013:450, bod 37: „[p]ojem obchodník musí [...] být [...] chápán jako pojem označující fyzickou osobu nebo právnickou osobu, která v dotčeném kontextu a bez ohledu na to, zda je osobou podle veřejného či soukromého práva, jedná v rámci provozování svého obchodu“.

30 – Stanovisko generálního advokáta Y. Bota ve věci *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:450, body 41 a 42).

31 – Viz v tomto smyslu stanovisko generálního advokáta Y. Bota ve věci *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:450, bod 40).

51. Účelem této analýzy je zejména, jak správně poukázaly německá vláda a Komise, prověřit, zda se prodej prostřednictvím internetového portálu uskutečnil organizovaně a za účelem dosažení zisku³²; zda se jedná o dlouhodobý a opakovaný prodej³³; zda má prodávající právní status, který mu umožňuje činit akty obchodní povahy, a zda je internetový prodej nějakým způsobem spojený s jeho obchodní činností³⁴; zda je prodávající osobou povinnou k dani z přidané hodnoty³⁵; zda prodávající jedná jménem určitého obchodníka nebo na jeho účet, nebo prostřednictvím jiné osoby jednající jeho jménem nebo v jeho zastoupení, za což získává odměnu nebo jinou výhodu³⁶; zda prodávající nakupuje nové nebo použité zboží za účelem jeho dalšího prodeje, čímž ukazuje na pravidelnost, opakovanost a souběžnost s jeho obchodní činností³⁷; zda výše zisku plynoucího z prodejů odpovídá obchodní činnosti³⁸, a/nebo zda je nabízené zboží stejného druhu nebo stejné hodnoty, zejména v případech, že se nabídka týká omezeného počtu zboží³⁹.

52. Je třeba poznamenat, že uvedená kritéria nejsou ani taxativní, ani výlučná, takže naplnění jednoho nebo více kritérií v zásadě samo o sobě neurčuje, zda lze internetového prodejce kvalifikovat jako „obchodníka“. Aby bylo možné rozhodnout o kvalifikaci takové osoby, je tedy třeba celkově posoudit všechna relevantní kritéria. Tato kritéria umožní vnitrostátním soudům určit, zda osoba jako je žalovaná v původním řízení, vykonává obchodní činnost, která ji staví do nadřazeného postavení vůči spotřebiteli, a zda v důsledku toho dochází k nerovnému postavení obchodníka a spotřebitele.

53. S ohledem na výše uvedené úvahy, však přísluší předkládajícímu soudu, aby na základě skutkových okolností, které mu jsou známy, a na základě výše uvedených kritérií posoudil, zda může být uvedená osoba kvalifikována jako „obchodník“ ve smyslu uvedených směrnic.

54. Dojde-li předkládající soud k závěru, že je dotčená osoba „obchodníkem“ ve smyslu čl. 2 písm. b) směrnice o nekalých obchodních praktikách, bude třeba rozhodnout, zda činnost, kterou vykonává, zakládá „obchodní praktiku“ ve smyslu č. 2 písm. d) směrnice o nekalých obchodních praktikách.

32 – Skutečnost, že se jedná o prodej za účelem dosažení zisku, je podstatná, ale sama o sobě neumožňuje učinit závěr, že je fyzická osoba obchodníkem. Hodnota určitého zboží se totiž může v čase zvýšit, jako je tomu u šperků nebo uměleckých děl.

33 – Prodej osmi položek za rok v zásadě sám o sobě nestačí k tomu, aby bylo možné považovat ho za obchodní činnost, zatímco prodej osmi položek týdně v průběhu několika měsíců může představovat indicii, na jejímž základě lze mít za to, že je uskutečněn osobou, kterou lze kvalifikovat pojmem „obchodník“. Opakovaný prodej většího množství zboží určité hodnoty nebo zboží stejného druhu lze totiž považovat za prodej uskutečněný osobou spadající pod pojem „obchodník“. Pro posouzení četnosti on-line prodejů lze zohlednit počet hodnocení od nakupujících, za předpokladu, že internetový prodejní portál takový hodnotící systém má.

34 – Zejména je třeba stanovit, zda je prodávající majitelem obchodu se zbožím nebo službami podobnými těm, které prodává soukromým osobám na dotčených internetových stránkách. Je to zejména případ hodináře, který současně prodává zboží jak na internetovém portálu, tak ve svém obchodě s hodinami.

35 – Zejména ve Francii vydala daňová správa pokyny týkající se zdanění příjmů z prodeje na internetových portálech, v nichž stanoví určitý počet kritérií s cílem odlišit náhodné prodeje a pravidelnou činnost, které mají odlišný daňový režim. Viz zejména <https://www.economie.gouv.fr/particuliers/vente-biens-declarer-revenus>.

36 – Viz body 43 a 44 tohoto stanoviska. V určitých případech může obchodník poskytovat odměnu „influencerovi“ za nákupy produktů obchodníka uskutečněné prostřednictvím internetových stránek „influencera“. Termín „influencer“ je vymezen jako „[o]soba s velkým vlivem na rozhodování nebo na mínění ostatních“. Viz *Robert illustré*, vydání 2018. Ucelenější definici uvádí francouzská Wikipedia, což je zcela zásadní zdroj v otázkách internetu: „Influencer je jakákoli osoba aktivní na sociálních sítích, která je prostřednictvím svého statutu, pozice nebo mediální exponovanosti schopna ovlivnit spotřebitelské návyky. Influenceri často oslovují zástupci značek a podniků, aby jim pomohli zlepšit komunikaci se spotřebiteli, nebo je oslovují v rámci reklamních akcí. Influenceri jsou aktivní hlavně na sociálních sítích, kde ovlivňují velký počet ‚followerů‘ prostřednictvím svého účtu na Instagramu nebo svého kanálu na YouTube. Plní roli zprostředkovatele mezi podniky a jejich potencionálními klienty.“

37 – To je zejména případ fyzické osoby, která prodává různé zboží na internetovém prodejním portále přímo ze svého domova za cenu, která jí umožňuje dosahovat zisku.

38 – Viz průvodce Komise nekalými obchodními praktikami, dostupný na následující adrese: <https://webgate.ec.europa.eu/ucp/public/index.cfm?event=public.guidance.show>.

39 – Německá vláda má za to, že hlavním hlediskem umožňujícím kvalifikovat činnost jako obchodní činnost nejen v rámci právních předpisů, které provádějí směrnici o nekalých obchodních praktikách, ale i obecně v rámci *Handelsgesetzbuch* (obchodní zákoník), je nabídka úplného plnění v rámci obchodní činnosti.

D. K pojmu „obchodní praktiky vůči spotřebitelům“ ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice o nekalých obchodních praktikách

55. Pokud jde o otázku, zda může činnost fyzické osoby, jako je žalovaná v původním řízení, spadat do působnosti směrnice o nekalých obchodních praktikách, úvodem připomínám, že Soudní dvůr již určil, že čl. 2 písm. d) uvedené směrnice definuje pojem „obchodní praktiky“ pomocí obzvláště široké formulace jako „jednání, opomenutí, chování nebo prohlášení, obchodní komunikace včetně reklamy a uvedení na trh ze strany obchodníka přímo související s propagací, prodejem nebo dodáním produktu spotřebiteli“⁴⁰.

56. Aby byla dotčená činnost považována za obchodní praktiku ve smyslu uvedeného článku, je třeba zkoumat, zda tato činnost představuje jednak praktiky „obchodní povahy, to znamená, že musí vycházet ze strany obchodníka“, a dále že je tato činnost jednáním nebo komunikací obchodníka, které mají „přímo souviset s propagací, prodejem nebo dodáním produktů spotřebiteli“⁴¹.

57. V tomto ohledu připomínám, že kritérium obchodní činnosti, jehož existenci je třeba ověřit, odpovídá myšlence, z níž vychází systém ochrany zavedený unijními směrnicemi v oblasti ochrany spotřebitele, a sice že spotřebitel se vůči obchodníkovi nachází v nerovném postavení jak z hlediska vyjednávací síly, tak z hlediska úrovně informovanosti, a že existuje nezanedbatelné nebezpečí, že se spotřebitel, zejména z důvodu nevědomosti, nedovolá právní normy určené k jeho ochraně⁴².

58. S ohledem na analýzu provedenou v bodech 40 až 52 tohoto stanoviska nic nenasvědčuje tomu, že by zveřejnění osmi inzerátů současně na prodej různého zboží mohlo být považováno za činnost, k níž se váže pojem „obchodník“ ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice o nekalých obchodních praktikách, a tudíž že by se, na základě existence takové činnosti v projednávané věci, nacházeli žalovaná v původním řízení a kupující v nerovném postavení.

59. Je nicméně na předkládajícím soudu, aby se k této otázce vyslovil při posuzování skutečnosti, zda je fyzická osoba jako je žalovaná v původním řízení „obchodníkem“ a zohlednil přitom všechna kritéria uvedená v bodech 51 a 52 tohoto stanoviska.

V. Závěry

60. S ohledem na všechny výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby na otázku Administrativen sad – Varna (správní soud ve Varně, Bulharsko) odpověděl následujícím způsobem:

„Článek 2 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („směrnice o nekalých obchodních praktikách“) a čl. 2 bod 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady

40 – Rozsudky ze dne 23. dubna 2009, VTB-VAB a Galatea (C-261/07 et C-299/07, EU:C:2009:244, bod 49); ze dne 14. ledna 2010, Plus Warenhandelsgesellschaft (C-304/08, EU:C:2010:12, bod 36); ze dne 9. listopadu 2010, Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag (C-540/08, EU:C:2010:660, bod 17), a ze dne 19. září 2013, CHS Tour Services (C-435/11, EU:C:2013:574, bod 27).

41 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. října 2013, RLvS (C-391/12, EU:C:2013:669, bod 37).

42 – Viz bod 46 tohoto stanoviska. V tomto smyslu ohledně směrnice Rady ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách [o zneužívajících ujednáních] ve spotřebitelských smlouvách (Úř. věst. 1993, L 95, s. 29; Zvl. vyd. 15/02, s. 288; oprava Úř. věst. 2016, L 303, s. 26) viz rozsudek ze dne 26. října 2006, Mostaza Claro (C-168/05, EU:C:2006:675, bod 28 a citovaná judikatura), jakož i ohledně směrnice Rady 87/102/ES ze dne 22. prosince 1986 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se spotřebitelského úvěru (Úř. věst. 1987, L 42, s. 48; Zvl. vyd. 15/01, s. 326) viz rozsudek ze dne 4. října 2007, Rampion a Godard (C-429/05, EU:C:2007:575, bod 65), a ohledně směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží (Úř. věst. 1999, L 171, s. 12; Zvl. vyd. 15/04, s. 223) viz rozsudek ze dne 4. června 2015, Faber (C-497/13, EU:C:2015:357, bod 42).

1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES mají být vykládány v tom smyslu, že fyzická osoba jako je žalovaná v původním řízení, která se zaregistrovala na internetovém prodejním portále, by neměla být považována za ‚obchodníka‘, pokud na tomto portále zveřejnila současně osm inzerátů na prodej různého zboží.

Předkládajícímu soudu nicméně přísluší posoudit, zda může být tato osoba s ohledem na všechny okolnosti projednávaného případu považována za ‚obchodníka‘ ve smyslu uvedených směrnic, a zda v důsledku toho činnost, kterou vykonává, představuje ‚obchodní praktiku‘ ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice 2005/29.“